

Naszvadi István:

Arctalan sors

Mondd miért tetted ezt velem?

Hogy még meg sem születtem s már versz.

Mond mit tettem ellened?

Hogy a jószágomért csak szenvedést mérsz.

Mondd miért tetted ezt velem?

Hogy így derékba törted életem.

Mondd mit tettem ellened?

Hogy az életemet vakvágányra tetted.

Mondd miért tetted ezt velem?

Hogy még családom sem lehetett.

Mond mit tettem ellened?

Hogy én ezt érdemlem.

Mondd miért tetted ezt velem?

Hogy nevetve vetted el Kedvesem.

Ülök és nézek magam elé.

Szertefoszlott minden remény.

Ülök és nézek magam elé.

S vajon látlak-e még?

Vidáman köszön rám a magány.

Csak az nem biztos, hogy örömmel köszönök én Reád.

Ülök és nézek magam elé.
S vajon látlak e még?
Gondolatom csak Nálad jár,
S így nem veszem észre a szomorú magányt.

Ülök és nézek magam elé.
S érzem, hogy látni foglak én,
Hiszen szívemben látni véltelek,
Így a magány sem oly végtelen.

Ülök és nézek magam elé.
De boldogabban, mint az elébb.
Hiszen a szívem súgott,
Így talán mégis van remény?

Ülök és nézek magam elé,
S így ér a felismerés,
Nem is vagyok egyedül én,
Mert szívemben velem együtt élsz.